

HOOFDSTUK EEN

Je bent er nog niet klaar voor, mijn kind. Wees geduldig. Jouw tijd komt nog wel.

Al zo lang als ik me kan herinneren heb ik deze woorden van mijn grootmoeder moeten aanhoren. ‘Maar wanneer zal ik er dan wel klaar voor zijn?’ bleef ik haar vragen. ‘Wanneer dan, grootmoeder? Wanneer, wannéér?’

En ze raadde me aan stil te zijn. ‘Voor je eigen bestwil,’ zei ze. ‘Je weet hoe je vader over de mensenwereld denkt. Laat hem niet horen dat je dit soort dingen zegt.’

Ik heb nooit erg veel mogen praten. Mijn vader houdt niet van nieuwsgierige meisjes, dus heb ik mijn mond gehouden en afgewacht. De dagen van mijn kindertijd sloegen zich om als bladzijdes in een boek en losten op als zeeschuim op de koppen van de golven. Ik heb ze geteld, de dagen en nachten, de weken, de maanden, de jaren. Ik heb op deze dag gewacht.

En nu is hij dan eindelijk aangebroken. Ik ben vijftien en mag boven water komen, mijn eerste glimp opvangen van de wereld boven ons. Misschien vind ik daar wel antwoorden. Want ik zit

met heel veel vragen. Al die jaren heb ik ze ingeslikt en ze branden bitter in mijn keel.

‘Fijne verjaardag, mijn lieve Muirgen,’ zegt mijn grootmoeder Thalassa, en ze legt een krans van leliebloesems op mijn hoofd. Ik zit op een troon die uit koraal is gehouwen en staar naar mijn reflectie in de gebarsten spiegel vlak voor me. Het is een souvenir uit een schip dat twee jaar geleden schipbreuk heeft geleden. De Ruskalka’s zwommen naar het zeeoppervlak om de matrozen zingend naar hun zeemansgraf te begeleiden en de dood in hun opgezwollen longen te laten binnendringen. Ze zingen zo lieflijk, de Salka’s. Ze zingen om wraak voor alles wat hun ooit is aangedaan.

Mijn kamer in het paleis staat vol met dat soort vondsten; gebruiksvoorwerpen van de mensen die uit hun wereld in de onze zijn afgedaald, en die ik stuk voor stuk bijeengezocht heb voor mijn verzameling. Een gebroken kam waarmee ik mijn lange, rode haar probeer te temmen, een ring met edelstenen waarop mijn zussen hun zinnen hebben gezet en die ze maar al te graag willen lenen, maar die ik niet zal delen. Een wit stenen beeld, het gezicht en bovenlichaam van een jonge man. Ik vraag me af wie hij is, de man wiens gezicht uit het marmer is gehakt. Ik vraag me af of hij ooit naar de zee kijkt en nadenkt over de diepte, zich afvraagt wat er op de bodem te vinden is als hij hard genoeg zou zoeken. Ik vraag me af of hij eigenlijk van ons bestaan afweet.

‘Ik vind het maar moeilijk te geloven dat het alweer je vijftiende verjaardag is,’ zegt grootmoeder. ‘De dag van je geboorte staat me nog zo helder voor de geest.’

Iedereen in het koninkrijk herinnert zich de dag waarop ik werd geboren, maar niet vanwege mij. Grootmoeder hecht een parel in mijn vissenstaart; met een scheermesjesschelp priemt ze door mijn vlees. Ik kijk hoe het bloed opwelt en golvend in het water oplost.

De parels zijn groot en zwaar, en ik moet er zes dragen. Want stel je voor dat de andere meermensen zouden vergeten dat ik van koninklijken bloede ben en dus op elk vlak hun meerdere. ‘Het was meteen duidelijk dat jij speciaal was,’ zegt mijn grootmoeder. ‘Toen al.’ Maar niet speciaal genoeg. Niet zo bijzonder dat mijn moeder zou blijven.

Grootmoeder schraapt de schubben weg en negeert mijn uitroepen van pijn. Thalassa van de Groene Zee wil dergelijke klachten niet horen. *Wie mooi wil zijn, moet pijn lijden*, is een van haar uitspraken. *Schoonheid komt met een prijs*. En dan wijst ze altijd naar haar eigen staart waaraan twaalf parels prijken. Mijn grootmoeder is zelf niet van koninklijken bloede, dus wordt er van haar verwacht dat ze dankbaar is voor de decoratie die haar door haar schoonzoon, de Zeekoning, is toegekend en nog dankbaarder dat dit privilege haar niet werd ontnomen toen haar dochter... zich zo misdroeg. Grootmoeder komt uit een voorname familie die zeer gerespecteerd was, maar mijn moeder vormde hun toegang tot de troon. Misschien realiseerde mijn grootmoeder zich niet welke prijs haar dochter daarvoor moest betalen. Of misschien kon het haar niet schelen.

Als grootmoeder me ‘speciaal’ noemt, dan bedoelt ze ‘mooi’. Dat is namelijk de enige manier waarop een vrouw speciaal kán zijn in dit koninkrijk. En ik ben ook mooi. Alle dochters van de Zeekoning zijn mooi; de ene prinses nog mooier dan de andere, maar ik ben de mooiste van allemaal. Ik ben de diamant in mijn vaders kroon, en hij is vastberaden als zodanig met me te pronken. Mijn schoonheid wordt aan iedereen getoond, zodat hij alle bewondering daarvoor kan oogsten.

‘Mijn naam is Gaia,’ zeg ik. ‘Zo heeft mijn moeder me genoemd.’

‘Laten we het maar niet over je moeder hebben,’ zegt grootmoeder. ‘Muireann had wel meer ideeën die ze beter had kunnen laten voor wat ze waren.’

Mijn adem stukt heel even. *Muireann*. Mijn moeders naam wordt zo zelden uitgesproken. ‘Maar..’

‘Ssst,’ zegt ze, met een blik over haar schouder. ‘Ik had je nooit over die naam moeten vertellen.’

Maar dat heeft ze wel gedaan. Op mijn vijfde verjaardag, toen ik haar smeekte om me iets over mijn moeder te vertellen. Wat dan ook. *Ze heeft je Gaia genoemd*, zei ze toen, en toen ik dat hoorde, had ik het gevoel dat ik ineens meer van mezelf begreep.

‘Gaia is geen naam van de zee, mijn kind,’ zegt mijn grootmoeder nu.

‘Maar het is wel wat mijn moeder wilde, nietwaar?’

‘Ja.’ Ze zucht.

‘En mijn vader was het daarmee eens, of niet? Ook al was Gaia een naam van de aarde, niet van onze soort.’

‘De Zeekoning was destijds zeer dol op Muireann. Hij wilde haar graag gelukkig zien.’

In het begin dachten ze dat mijn moeders liefde voor de menswereld onschuldig was. Dat was voordat ze zich vreemd begon te gedragen. Voordat ze uren achtereen verdween en na afloop steeds uitgebreidere smoesjes verzoon om haar afwezigheid te verklaren. Voordat ze werd meegenomen.

‘En toen is mijn moeder..’

‘Je moeder is dood, Muirgen,’ zegt mijn grootmoeder. ‘Laten we het niet meer over haar hebben.’

Ik weet niet of ze dood is, ondanks alles wat ze me vertellen. Ik weet alleen dit: als iemand op je allereerste verjaardag verdwijnt, dan wordt je hele leven een vraagteken, een raadsel dat opgelost moet worden. En dus kijk ik omhoog. Mijn hele leven heb ik omhooggekeken en aan haar gedacht.

‘Ze zou nog in leven kunnen zijn,’ zeg ik.

‘Dat is ze niet.’

‘Maar hoe kunt u daar zo zeker van zijn, grootmoeder? We weten alleen maar dat ze is meegenomen. Misschien...’

‘Muirgen.’ Haar stem is nu ernstig. Ik kijk haar in de ogen. Ze zijn blauw, net als de mijne. Hierbeneden is alles blauw. ‘Het betaamt een vrouw niet om te veel vragen te stellen.’

‘Maar ik wil alleen maar...’

‘Het betaamt een vrouw ook niet om te veel te willen. Probeer dat te onthouden.’

Muireann van de Groene Zee wilde te veel. *Je lijkt sprekend op je moeder*, zegt het oudere meervolk tegen me (maar alleen wanneer mijn vader hen niet kan horen. Mijn vader staat het niet toe dat er aan het hof over mijn moeder wordt gesproken), *de gelijkenis is...* (Griezelig? Bizar? Wat?) Maar ze maken hun zinnen nooit af. *Zo spijtig wat er met haar gebeurd is*, zeggen ze in plaats daarvan. Ze hebben allemaal geaccepteerd dat ze dood is, ook al hebben we nooit een lichaam gekregen om diep in het zand te begraven. Zij vinden het zonde, maar wat zou een vrouw als mijn moeder anders hebben verwacht? Ze had haar eigen wensen, haar eigen verlangens. Ze wilde ontsnappen, dus keek ook zij omhoog. En daarvoor werd ze gestraft.

Mijn grootmoeder pakt nu de laatste parel op, het puntje van haar tong steekt naar buiten in opperste concentratie. Mijn staart moet er perfect uitzien voor het bal van vanavond. Mijn vader is op deze dag altijd uitermate veeleisend.

Ik wacht tot ze volledig opgaat in haar werk en kijk dan weer omhoog. Ik kijk naar de donkere zee, de woeste golven, en doe mijn best om een glimp op te vangen van het zwakke licht in de verte. Dat is waar mijn moeder naartoe is gegaan, naar boven. En daar moet ook ik naartoe als ik de antwoorden wil vinden waarnaar ik op zoek ben.

Grootmoeder trekt aan mijn staart, maar ik houd mijn hoofd naar achteren gekanteld en staar omhoog naar het wateroppervlak. Want ik ben nu vijftien jaar oud, en kan doen wat ik wil.

HOOFDSTUK TWEE

Vlak buiten de slaapkamer van mijn zussen blijf ik wachten. Ik kan ze horen ruziën. Verheven stemmen, geïrriteerd geschreeuw. *Schiril*, zou mijn vader zeggen als we ons ooit zo gedroegen in zijn bijzijn. Niet dat we dat ooit in ons hoofd zouden halen. Wij zijn de dochters van de Zeekoning, en dochters horen altijd braaf te zijn.

‘Dat is mijn kam.’

‘Niet waar, Talia, jouw kam is zwart.’

‘Ik heb een zwarte én een koraalrode kam, en jij gebruikt nu mijn koraalrode. Geef hem terug. Nu meteen.’

‘Talia,’ zegt Cosima, net als ik de deur openduw. Zij en Talia zweven midden in de kamer, en mijn drie andere zussen zitten elk op hun bed en negeren hen. ‘Niet alles is van jou. Dit is mijn kam.’

Het is een enorme kamer met een gewelfd plafond. Slierten zee- en groen- en bruintinten hangen vanaf het plafond naar beneden. De vloer is bedekt met een laag marmer met parelglans. Aan weerskanten van de ruimte staan twee eenpersoonsbedden, en bij het glas-in-loodraam aan het hoofd van de kamer staat een tweepersoonsbed. Daar slaapt Talia, al vanaf het moment dat we acht

jaar geleden de kinderkamer hebben verlaten. ‘Ik ben de oudste,’ zei ze toen ze het inpikte en Cosima’s protesten negeerde. ‘Dit bed is van mij tot ik het paleis verruil voor het huis van mijn echtgenoot,’ had ze destijds, met een groots handgebaar, gezegd. Zulke opmerkingen maakt Talia nu niet meer. We weten allemaal dat ze nog heel lang zal moeten wachten om dit paleis te kunnen verlaten.

In deze slaapkamer stond ook ooit mijn bed, waarin ik in slaap viel met een uitgestoken hand, zodat ik die van Cosima kon vasthouden. Ik had toen last van nachtmerries, visioenen van het helse leed dat de mensen mijn moeder misschien wel hadden aangedaan nadat ze haar hadden gevangen. Cosima schudde me dan wakker en stelde me gerust. *Wees maar niet bang, Gaia*, zei ze dan. Cosima was de enige die me Gaia noemde, omdat ze begreep hoeveel die naam voor me betekende. Tot mijn twaalfde verjaardag zich aandienende en alles veranderde.

Vanaf die dag was het Cosima die zichzelf ’s avonds stilletjes in slaap hilde, elke snik een verwijt. *Het is niet mijn schuld*, wilde ik haar zeggen. *Ik heb hem niet gevraagd om mij te kiezen. Ik heb nergens om gevraagd*. Uiteindelijk vroeg ik of ik naar de kamer boven in het paleis mocht verhuizen, en deed ik alsof ik het niet erg vond dat geen van mijn zussen daar iets op tegen had. ‘Maar die torenkamer heeft geen plafond,’ had mijn vader fronsend gezegd. ‘Je hebt alleen maar zee boven je hoofd.’ Ik zei hem dat ik dat niet erg vond, en ik glimlachte naar hem zoals hij dat graag zag, als een braaf meisje. Hij liet zich vermurwen en zei: ‘Alles voor mijn Muirgen’, en hij gaf me toestemming om mijn spullen naar de torenkamer te brengen. Ik sleepte mijn bed, mijn spiegel, mijn kam en mijn sieraden mee. En natuurlijk het borstbeeld, maar dat kon ik pas halen toen mijn vader niet in de buurt was.

De Zeekoning heeft een hekel aan de mensen. Het enige wat hij

graag over hen hoort is wanneer hun zinkende lijken zijn koninkrijk bereiken, hun ogen nog geopend alsof ze naar iets op zoek zijn. Een geliefde? Een reddingsactie die nooit zal volgen? Wie zal het zeggen. Al maakt het de Zeekoning toch niet uit. *Geen beter mens*, zou mijn vader zeggen, met een wrede glimlach wanneer er weer een lichaam langs het raam van de eetkamer voorbijdreef, *dan een dood mens*. (*Maar kun je het hem kwalijk nemen?* zei mijn grootmoeder dan. *Valt dit hem te verwijten, nadat ze jouw moeder hebben meegenomen?*)

‘Geef hem terug,’ zegt Talia nu, en ze weet de kam met een triomfantelijke ‘Ha!’ uit Cosima’s handen te trekken.

‘Hallo, zusjes,’ zeg ik, en ze draaien zich allebei om en kijken naar me.

‘Je bent laat,’ zegt Talia, die de kam door haar zwarte haar laat glijden. Ze is de enige zus van wie het haar weigert te krullen, hoe zorgvuldig ze haar strengen ook rond allerlei tritonshoorns wikkelt. We plagen haar dat ze vast half-Rusalka moet zijn; haar haar is zo steil dat er vast geen puur zeewater door haar aderen stroomt.

‘Ben je al naar boven geweest?’ vraagt Cosima.

‘Nee, nog niet,’ antwoord ik. ‘Ik ga morgenochtend, bij het eerste licht.’

‘Goh,’ zegt Cosima. ‘Ik had gedacht dat je er bij de eerste gelegenheid wel naartoe zou racen. Misschien lijkt je dan toch niet zo heel erg op die “moeder” van ons. Het zou natuurlijk wel vreselijk jammer zijn geweest als je die ziekte van die vrouw had geërfd.’

‘Zo praat je niet over onze moeder,’ zeg ik, en ik voel woede opkomen.

‘Waarom niet? Ze heeft ons toch in de steek gelaten?’

‘Niet waar.’

‘Muirgen,’ zegt Cosima zuchtend. ‘Ze kende de gevaren en bleef

desondanks naar het wateroppervlak gaan, elke dag weer. Ze was roekeloos. Misschien was het niet haar bedoeling om gevangen te worden, maar dan nog heeft ze het aan zichzelf te danken. Ze heeft ons in de steek gelaten.’

Wat moet ik daar nu op antwoorden? *Misschien was het zo moeilijk niet om ons achter te laten.*

‘Toe, Cosima,’ zegt Sophia, mijn op twee na oudste zus. ‘Laat Muirgen met rust. Of ben je soms vergeten dat ze vandaag jarig is?’

‘Vergeten? Hoe kan iemand nou vergeten welke dag het vandaag is?’

‘Oké, Cosima,’ zeg ik bits. ‘Ik snap het. Vandaag is een vervloekte dag en ik ben een vervloekte zeemeermin. Ben je nu tevreden?’

‘Stil maar, zusje,’ zegt Sophia. ‘Vandaag is jouw verjaardag en die vieren we graag. *Met z’n allen.*’ Ze zwemt naar me toe en haar bruine haar dat tot aan haar middel reikt golft achter haar aan. Ze omhelst me en ik ruik de geuren van zout en tin, van het zeewier dat rond haar nek en polsen is gewikkeld. Ze ruikt hetzelfde als wij allemaal. (Daarboven dragen vrouwen de geur van bloemen op hun huid. Ze ruiken naar rozen en lelies en jasmijn. Daarboven hebben bloemen een aroma dat ze via hun knoppen uitscheiden.)

‘Ik weet dat het vandaag jouw dag is, Muirgen,’ zegt Talia voor ze weer op haar nagels bijt. Ze is altijd gespannen op mijn verjaardag. Ze was zeven toen ik een jaar oud werd, en dus herinnert zij zich dat beruchte feest nog. Talia herinnert zich alles. ‘Maar dat geeft je geen reden om te laat te komen. Daar krijgen we allemaal problemen mee, weet je.’

‘Ik ben niet laat, Talia.’

‘Je bent laat,’ houdt Talia vol. ‘Ze is toch laat, Nia?’

Nia zit bij het raam, waar ze haar vingers tegen het heldergroene glas drukt en staart naar de voorbijzwemmende vissen. ‘Wat?’ zegt

ze. ‘Ja. Ja, je hebt gelijk, Talia. Je hebt altijd gelijk.’ Ze doet een poging om naar me te glimlachen. ‘Maar alsnog van harte gefeliciteerd, Muirgen.’

‘Hoeveel parels heb je gekregen?’ vraagt Cosima. ‘Zo te zien heeft grootmoeder je zeven parels gegeven. Zijn het er echt zéven? Waarom krijg jij zeven parels als wij er allemaal maar zes hebben?’

‘Ik heb er ook maar zes, Cosima,’ zeg ik terwijl Sophia mijn hand vastpakt en het ragfijne gordijntje dat rond haar bed hangt opzijhoudt zodat ik erdoorheen kan zwemmen. ‘Net als jullie allemaal. Grootmoeder zou het niet anders willen.’

‘O, dat zal best. Allerdierbaarste Muirgen,’ mompelt ze voor zich uit voordat ze zich weer naar de spiegel keert die aan het hoofdeinde van haar bed hangt en die versierd is met kokkels en rode algen. ‘Wat typisch, weer.’

‘Om heel eerlijk te zijn is dat hele idee van het dragen van parels achterhaald,’ zegt Arianna opeens. Ze ligt op haar buik; haar mintgroene staart valt voorover en raakt haar rug alsof ze zich daar probeert te krabben. ‘Als iemand nou de moeite zou doen om met mij, Sophia en grootmoeder mee te gaan als we de Uiterwaarden weer bezoeken, dan zou je beseffen wat een afgrijselijke verspilling van grondstoffen het is. We horen geld uit de schatkist te besteden aan de verbetering van de leefomstandigheden van het volk daar, en niet te verspillen aan dit soort lichtzinnige ijdeluiterij.’

‘Ja, Arianna, dat heb je al eens eerder gezegd,’ zeg ik. *Een keer of honderd maar.* Wekelijks bezoekt grootmoeder de Uiterwaarden, de plek waar mijn vader de zogeheten ‘ongewensten’ naartoe heeft gestuurd; het meervolk dat hij niet binnen de paleismuren kan verdragen. Ze brengt hun voedsel en zalfjes die de genezeres heeft bereid, en ook al keurt de Zeekoning grootmoeders demonstraties van liefdadigheid niet goed, hij verbiedt haar ook niet te gaan. Ik

denk dat hij erop bedacht is wat er zou kunnen gebeuren wanneer het volk in de Uiterwaarden te weinig te eten heeft.

‘Maar het is toch niet onze eigen beslissing om de parels te dragen?’ vraag ik Arianna. We beslissen nooit iets zelf.

‘En daarom draag ik dus geen accessoires in het dagelijks leven. Uit principe,’ gaat Arianna verder terwijl ze me negeert. ‘Maar goed, ik ben dan ook lang niet zo geobsedeerd door onzin als parels en spiegels en welke kam nou van wie is of van wie het haar het mooist krult. Ik bedoel, serieus, als je nou gewoon eens met grootmoeder en mij meegaat de volgende keer dat we ons liefdadigheidswerk uitvoeren, dan zou je zelf zien hoe erbarmelijk de omstandigheden daar zijn, hoe die arme meermensen...’

‘Het gaat prima met het meervolk in de Uiterwaarden,’ valt Cosima haar in de rede. ‘Beter dan prima, zelfs. Ze mogen van geluk spreken dat we ze hier tolereren. Het zijn zulke *onnatuurlijke* wezens.’

‘Onnatuurlijk?’ vraagt Nia op scherpe toon. Verbaasd kijk ik haar kant op; Nia mengt zich nooit in discussies. ‘Ze kunnen het toch ook niet helpen dat ze zijn zoals ze zijn?’

‘Toe, zeg.’ Cosima slaat haar ogen op naar het plafond. ‘Als ze echt wilden, zouden ze kunnen veranderen. En bovendien,’ ze richt haar aandacht nu weer op Arianna, ‘draag jij je parels vandaag anders wel, Ari. Met je *principes* en zo.’

‘Vandaag telt niet. Je weet best dat ik niet...’ Arianna maakt haar zin niet af. Maar ik weet wat ze had willen zeggen:

Ze kan niet anders, want er vindt een bal plaats in het paleis.

Ze kan niet anders, want vader zal er zijn, en hij verwacht dat we netjes opgesmukt zijn.

Ze kan niet anders, want de Zeekoning zal laaiend zijn als we niet doen wat hij wil. Hij tolereert geen ongehoorzame vrouwen, vandaag al helemaal niet.

En we weten allemaal wat er gebeurt wanneer onze vader kwaad wordt.

‘Laten we het ergens anders over hebben,’ zegt Sophia, die graag de lieve vrede bewaart. ‘Je ziet er schitterend uit, jarige. Zale zal zijn ogen niet van je af kunnen houden.’

‘Ik denk dat Zale wel wat belangrijkers aan zijn hoofd heeft,’ zegt Cosima, waarna ze haar kiezen op elkaar klemt. Weer iets wat ze me kwalijk kan nemen. Ik zou wensen dat Zale zijn blik weer terug richtte op Cosima in plaats van op mij. Zij vond het tenminste prettig.

‘O,’ zeg ik. ‘Volgens mij heeft Cosima helemaal gelijk. Ik weet zeker dat Zale me niet eens ziet staan.’ *Ik hoop het maar.* ‘Die heeft het vast veel te druk met manieren bedenken om iedere Rusalka onder het wateroppervlak uit te roeien.’

‘En waarom ook niet?’ vraagt Cosima. ‘Zale wil ons alleen maar beschermen. De Salka’s zijn gevaarlijk. Ze zijn anders dan wij. Ze zijn niet geboren uit de zee, zoals wij.’

Ze zegt het alsof dit nieuwe informatie is, alsof we dit verhaal niet al vanaf onze kindertijd hebben gehoord. Of varianten ervan, in elk geval. Grootmoeders versie was de barmhartigste: *de Salka’s zijn ongelukkig*, vertelde ze ons. *Ze hebben geleden, en daarom halen ze naar ons uit. Wees aardig tegen hen.* De Rusalka’s leven net zo lang in deze wateren als het meervolk, maar ze hebben niet dezelfde zoute oorsprong. Ooit waren ze mensenvrouwen, tot ze een zonde begingen. Ze moesten worden gestraft, zoals dat gaat met gevallen vrouwen, en ze stierven huilend. Hun gesnik bleef in hun keel steken en rukte het leven uit hun borst. *De verdrinkende meisjes*, noemt mijn grootmoeder hen. De doden die een manier hebben gevonden om onder water te ademen, nog voordat de Zeeheks besloot zich voor hen in te zetten. Grootmoeder was de enige die vond dat

de Salka's medeleven verdienden, ondanks het feit dat zij tijdens de oorlog het leven van haar enige zoon hebben opgeëist. *Waarom ben je niet kwaad op de Rusalka's na wat er met oom Manannán is gebeurd?* heb ik haar ooit gevraagd, maar toen zei ze dat ik nog te jong was om dat te begrijpen.

De andere variant is de versie die alle anderen ons vertelden. Verhalen over het gedrag van de Salka's tijdens de oorlog, de schade die ze hebben aangericht en de manier waarop ze de hele tijd maar glimlachten, en gretig afwachtten tot er nog meer bloed zou vloeien.

'De Salka's moeten in bedwang gehouden worden,' zegt Cosima, en ze wikkelt een blonde krul rond haar vinger terwijl ze in de spiegel blijft staren.

'Nou, gelukkig hebben wij Zale,' zeg ik. 'Die doet niets liever dan vrouwen in bedwang houden.' Mijn andere zussen lachen, maar houden zich meteen weer in. Het is verboden om te lachen om de meermannen, ongeacht onze hoge afkomst.

'Zo is het wel weer genoeg,' zegt Talia. 'We zijn laat. Het licht in het water verandert al.' Ze wuift Nia en Arianna van hun bedden af en trekt Cosima weg bij haar spiegelbeeld. 'Hier krijgen we last mee.' Bij de deur draait ze zich om en kijkt naar mij en Sophia. 'En? Komen jullie ook nog mee?'

'Eén momentje nog,' zeg ik. Ik moet al mijn kracht bijeenrapen voordat dit hele spektakel van start gaat.

'Muirgen, ik verbied je nog langer te dralen.'

'Ik ben nu vijftien, Talia. Je kunt me helemaal niets meer verbieden. Je bent mijn moeder niet.'

'Daarvan ben ik me maar al te zeer bewust,' zegt ze zachtjes, en meteen wens ik dat ik die woorden niet had gezegd. Niet tegen Talia. 'Goed dan. Ik verbied je niets, maar te laat komen zou een enorme vergissing zijn.'

‘Ik zal niet te laat zijn.’

‘Dit is jouw verjaardag, Muirgen. Je kunt niet te laat komen op je eigen feest.’ Ik moet er bijna om lachen. Wat vanavond ook precies is, het heeft heel weinig te maken met mijn verjaardag. ‘Ik meen het,’ gaat ze verder. ‘Vader zal...’

‘Vader zal zich wel redden,’ zeg ik. ‘Ik ben over vijf minuten bij jullie.’

Ze blaast haar adem opvallend hard uit en vertrekt, met de anderen in haar kielzog. Hun dikke, golvende haar deint achter hen aan.

‘Zeven parels,’ hoor ik Cosima klagen. ‘En een bal, speciaal voor haar verjaar...’ Haar stem sterft weg en opeens is het zowaar eens rustig in de kamer.

‘Ik ben zo blij dat ik niet meer in de gezamenlijke slaapkamer hoef te slapen,’ had ik tegen mijn grootmoeder gezegd toen ik mijn spullen naar de toren verhuisde. ‘Ik moet zo af en toe alleen kunnen zijn met mijn gedachten.’

Ze legde haar hand tegen mijn wang. ‘Je lijkt zo ontzettend op je moeder,’ zei ze. *Waarom dan?* wilde ik haar vragen. *Op welke manier?* Vertel me over haar, grootmoeder. Vertel me over de dag dat ze werd geboren en hoe ze als kind was en wat haar favoriete spelletjes waren en haar lievelingseten en welke liedjes ze graag zong. Vertel het me. Vertel me álles. Ik heb zo veel vragen en ik weet dat geen daarvan ooit beantwoord zal worden. Niet hierbeneden, in elk geval.

‘Cosima moet hiermee ophouden. Ik krijg echt geen voorkeursbehandeling. In elk geval niet van grootmoeder,’ zeg ik als ik zeker weet dat ze ons niet meer kunnen horen.

‘Je weet best waarom ze zo doet,’ zegt Sophia kalm. ‘Probeer er begrip voor te hebben.’